

Tereza Herzogová

SCHOVÁVANÁ

motto

Schovávaná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Tereza Herzogová

Schovávaná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tereza Herzogová

SCHOVÁVANÁ

Praha 2022

© Tereza Herzogová, 2022
Cover illustration © Nikola Greplová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-267-2367-7
ISBN e-knihy 978-80-267-2373-8 (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2374-5 (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2375-2 (ePDF)

Láska není mnohdy více než hra na schovávanou
jednoho před druhým.

- Gerhart Hauptmann

■ LÉTO

Tak jsem tu zase zpátky, pomyslela si Šárka, když se oknem dívala na věžatou siluetu svého rodného města. Připadala si jako nezdárná dcera, která se vrátila po flámu domů. A ten flám byl sakra dlouhý.

„Takže slečno Kočičková, formální věci bychom měli vyřízené,“ vytrhnul ji z přemýšlení mužský hlas. Ředitel střední stavební průmyslovky Emil Kolínko byl silně navoněný plešoun, který se sympatie studentů pokoušel získávat sportovním oblečením a typicky českou ponožkou vykukující z páskových sandálů. „Doufám, že vaše působení na naší škole povede k oboustranné spokojenosti,“ dodal.

Šárka se pokusila o příjemný úsměv. Pravda byla taková, že učit vlastně nikdy nechtěla. Ačkoliv v Praze vystudovala pedagogickou fakultu, učitelství jí vždycky přišlo jako to nejmasochističtější povolání na světě.

Ředitel si najednou na něco vzpomněl. „Ještě jsem vám chtěl říct...“ začal opatrně. „Víte, magistr Výtvar, po kterém místo přebíráte, byl na naší škole velmi oblíbený, jak mezi studenty, tak u pedagogického sboru. Byl to srdečný člověk, nekonfliktní, měl přirozenou autoritu a týmového ducha. Prostě byl takový, jak se říká, v klidu...“

Šárka se na něj zamyšleně podívala. „Já to chápu,“ řekla. „Chcete mi tím naznačit, že laťka je nastavená hodně vysoko.“

Kolínko se rozesmál. „Hehe, to jste řekla vy, ale vlastně máte pravdu. Víte, vybral jsem si vás schválně. Kolegové sice namítali, že nemáte zatím žádnou pedagogickou praxi, ale

mně se líbí, že jste mladá a zapálená do literatury. A navíc máte cenné zkušenosti z redakce nakladatelství.“

Hm, mám výbornou praxi ve vaření kafe, třídění šanonů a zanášení autorských korektur do textů. K ničemu jinému mě totiž nepustili, pomyslela si v duchu, ale nahlas nic neřekla.

„A dokonce píšete, jak jsem se dočetl?“ zajímal se Kolínko.

Šárka upadla do rozpaků. „No, vyšly mi zatím jen dvě knížky,“ řekla skromně.

„Ale to je výborné,“ rozzářil se plešatec. „Studentům tohle imponuje a motivuje k vlastní tvorbě, víte? Pojdte, ukážu vám, kde budete sedět.“

Šárka to při své smůle odhadovala buď na sklep nebo na půdu. Takže se ani nedivila, když výtahem vyjeli do posledního patra historické budovy, kde pod rozpálenou střechou panovalo ukrutné vedro. Prošli dlouhou chodbou až na její nejodlehlejší konec, kde vedoucí zaklepal na nenápadné dveře, které by klidně mohly být pokryté pavučinami a mít na sobě ceduli s nápisem *Sanitární místnost*.

„Kolego, vedu vám novou posilu,“ zahlaholil ředitel, když vešli dovnitř. Byl to malý zaneřáděný brloh, ve kterém se na každičké volné ploše povalovaly papíry, neumyté hrnečky od kafe, mastné obaly od svačtin ze školního bufetu, zapalovače a cigarety. Panovalo zde ponuré šero, protože staré rolety byly stažené až k zaprášenému parapetu, na kterém už nějaký ten pátek spočívaly vysušené muší mrtvolky. Celá místnost byla prostoupena odérem kyselých okurek, cigaretového dýmu a levné pánské kolínské.

Od počítače se zvedla bledá tvář.

„To je magistr Chroust. Češtinář, se kterým budete sdílet tuto útulnou kancelář,“ představil jí ředitel nezdravě

vyhlížejíciho člověka za monitorem. „Věřím, že si budete rozumět. Kdybyste něco potřebovala, víte, kde mě najít,“ zazubil se a zašilhal jí do výstřihu. Pak zavětřil jako policajní čokl a káravě se podíval na Chrousta. „A nekuřte mi tady, kolego,“ zamračil se na něj, otočil se na podpatku a rychle zmizel.

Kabinet se potopil do dlouhého a trapného ticha. Šárka se rozhlédla a na chvíli vážně uvažovala, že se sebere, naskočí do auta a odjede zpátky do Prahy. Tohle byl prostě a jednoduše horor. Zpoza monitoru ji nevrle pozoroval její nový kolega. Z čela ustupující, mašinkou střižené vlasy, pichlavé oči, dvou denní strniště a na triku zažloutlé fleky kdovíodčeho. Tipovala mu tak kolem čtyřiceti.

„Jestli chcete říct, že doufáte, jaký budeme skvělí kolegové nebo dokonce kamarádi, tak vás rovnou ubezpečím, že nebudeme,“ řekl najednou bledý ksicht a vzápětí pokračoval: „Dopředu vás musím upozornit, že jsem sarkastickéj, egocentrickéj, notorickéj, náladovej, cynickéj a cholerickej despota, kterej se nesnese vůbec s nikým.“

Další pošahanej magor, vyděsila se v duchu Šárka. Proč zrovna ona má na ně takovou kliku?

„Taky mě moc těší,“ ušklíbla se ironicky. „Je fajn, že teď už vás nemusím dlouze poznávat.“ Pak si položila kabelku na kancelářskou židli a prohlížela si své nové pracovní prostředí. Její stůl bylo asi jediné místo v kanceláři, kde se nic neválelo. Stála na něm jen jedna velká papírová krabice plná knih, sešitů, barevných lepicích papírků a infantilních těžítek.

„Co to je?“ píchla do ní Šárka prstem.

„To jsou Ivanovy věci, ještě se tu pro ně zastaví,“ odvětil Chroust, aniž zvedl zrak od obrazovky.

Šárka zvědavě nakoukla do útrobu krabice a vytáhla z ní jednu knihu. „Ivan Výtvar,“ přečetla jméno autora na obalu. „Není to ten, jak píše ty historický romány?“

„No jo, to je von,“ přisvědčil Chroust. „To už jeho mrzká sláva dorazila taky mezi Pražáky?“

„Já ale nejsem Pražačka, narodila jsem se tady,“ namítla Šárka. „V Praze jsem žila jen deset let.“

Chroust po ní loupal pohledem. „Úplně tam stačí bydlet pět roků, aby se z člověka stal zkurvenej Pražák už nadosmrti,“ zabručel.

„Prosím?“

„To je jenom expresivní a pejorativní označení určité skupiny osob, nemusíte to brát hned osobně,“ pokrčil rameny a dál už si jí nevšímal.

Šárka se zničeně zhroutila do zašedlé kancelářské židle, ze které se zvedl hustý oblak prachu a celou ji zahalil. „No, možná bylo lepší zůstat zkurvená Pražačka než tohle,“ povzddechla si.

Když se Šárka vmáčkla do koženkové sedačky svého červeného golfu, na město už padal horký srpnový podvečer. Jakmile za sebou zavřela dveře, praštila hlavou o volant a na palubové desce se jako chapadla rozprostřely její dlouhé vlasy. Chtělo se jí brečet. Začínala silně litovat, že tak narychlo a lehkovážně pustila útulný podnájem na Žižkově. Všichni ji stále přemlouvali, ať se vrátí, že Praha je plná magorů. Jenže jestli byla Praha plná magorů, tak v tomhle městě musel někdo pustit na svobodu celej ústav pro duševně chorý, pomyslela si. Od chvíle, co se vrátila, si připadala jako v hodně špatném snu.

Vaření kafe v nakladatelství, kde byla užitečná asi jako věšák na šaty, bylo proti tomuhle dětská slavnost.

Zvedla hlavu a nakoukla do zpětného zrcátka. Za parkovištěm se obludně zvedala šedivá kamenná budova stavební průmyslovky. Třídy byly na začátku srpna ještě tiché a prázdné, ale učitelé měli nařizeno chodit do práce už celý měsíc před začátkem školního roku.

Nastartovala. Rudý volkswagen se dal do pohybu a za několik chvil se Šárka ocitla na rušné hlavní třídě. Zastavila na semaforu a rozhlédla se. Dost se toho ve městě změnilo, většinu obchodů, kaváren a hospod už ani neznala. Před deseti lety, jakmile vylezla z gymplu, odtud vzala roha. Přišlo jí, že to tu nemá dostatečnou úroveň, prestiž, styl. Mířila vysoko. A nakonec spadla zase sem. Zpátky do díry.

Zaparkovala na sídlišti před bytovkou s oranžovou fasádou. Když ale vylezla z vozu, zarazila se. Před domem stálo známé auto s pražskou poznávací značkou. O něj se světácky opíral nažehlený frajer a žmoulal v puse párátka. Když uviděl Šárku, ledabyle na ni mávl.

Ten je rychlejší než průjem, napadlo ji v první chvíli. Takhle brzy ho tady nečekala.

„Ahoj Davide,“ usmála se křečovitě a zamířila k němu. „Proč nejdeš nahoru?“

„Nikdo tam není,“ pokrčil rameny floutek, objal Šárku a dal jí pusou.

„Máma je asi ještě v práci,“ zamumlala. „Pojď, tady za rohem vaří dobrý kafe.“

Usadili se pod větvemi akátů na terase malé kavárničky, kolem níž se rozprostíral zelený parčík zaklíněný mezi bloky nízkých paneláků. Šárka sjela Davida nenápadně pohledem.

Byl typickým vzorkem sebestředného mladého muže s příšerným vkusem, nesnesitelně dokonale upraveným zevněškem a neustálou snahou vypadat, jako kdyby si právě odskočil z natáčení celovečerního trháku. Zejména ona posedlost čistotou a dokonalým zjevem Šárku často doháněla k šílenství. Podezřívala ho, že i kdyby vylezl po celonoční pitce ráno ze stanu, měl by stále ty bezchybně načesané polodlouhé vlasy, lehce přelíznuté gelem a nedbale zastrkané za uši, nažehlené sako, kolem krku saténový šátek v decentních barvách a na nohou perfektně vypulírované boty, zatímco ona bude imrvéře rozčuchaná, neupravená, poštipaná od komárů, s okousanými nehty a olupujícím se nosem od sluníčka. Jediný problém byl v tom, že David by s ní pod stan nikdy v životě nejel.

„Můžeš mi vysvětlit, co tě to napadlo? Sháněl jsem tě v nakladatelství a řekli mi, že jsi dala výpověď,“ sdělil jí vyčítavě a rukou si upravil výrazné brýle s tlustými černými obroučky, které jeho bohémскому stylu měly dodat punc intelektuálnosti.

„Víš, že to tam nemělo budoucnost,“ pokrčila omluvně rameny. „Dělala jsem tam akorát podržtašku a kávovar v jednom. Asi jsem si tu práci moc idealizovala.“

„Ale proč jsi odjela sem?“ podivil se David a s neskrývanou nechutí se rozhlédl po sídlištním defilé. Za jejich zády se objevila číšnice a donesla jim dvě ledové kávy se zmrzlinou.

„Kvůli mámě,“ vysvětlila Šárka. „Rozhodla jsem se, že se k ní na čas nastěhuju. Víš, jak na tom teď je.“

David promíchal brčkem ledovou kávu a napil se. „No to je zvrácený!“ vykřikl náhle.

„Co?“ nechápala.

„Bakelitová šlehačka! Takovýhle kafe bych jim nejradši vylil na hlavu,“ zkřivil pusu a podíval se na Šárku. „Tvoje máma je snad dospělá. Měla by ses starat hlavně sama o sebe.“

Zrovna ty máš co říkat, hrdino, pomyslela si Šárka a usklíbla se, protože David ve svých třiceti letech stále bydlel s rodiči. Několikrát mu nabízela, aby se nastěhoval k ní do garsonky, ale on se za nic na světě nechtěl svého vyvoněného mama hotelu vzdát. Navíc při pomýšlení na Šárčin smysl pro pořádek spočívající v kreativním chaosu a její gastronomický um, který obnášel osvědčenou trojkombinaci dýňová polévka, lečo a čaj, se vždy raději vrátil k maminčině úhledným komínkům pečlivě vyžehleného prádla a jistotě domácí teplé večeře. Podle Šárky to byla nebetyčná zbabělost. Proto ji namíchlo, když se ji najednou snažil poučovat o životě.

„Našla jsem si tady práci,“ odsekla. „Budu učit na střední.“

David na ni vyvalil oči už tak zvětšené dioptrickými skly. „Pomátla ses? Ještě nedávno jsi chtěla bejt slavná spisovatelka a pracovat v nakladatelství a najednou se chceš zakopat v týhle díře a učit fakany češtinu?“ Pak se jí s neskrývaným odporem zadíval na hlavu. „Fuj, co to máš ve vlasech?“

„Asi prach,“ zavrčela.

David začínal být ze své přítelkyně evidentně trochu nervózní. „A co bude s náma?“ rozhodil zoufale rukama.

Šárce ho najednou začalo být trochu líto. Pohladila ho drobnou rukou po opálené paži a vlídně se na něj usmála. „Vždyť je to z Prahy slabá hodinka cesty. Můžeme za sebou jezdit.“

Ublíženě se na ni podíval. „Chtěl jsem tě vzít na dvouměsíční road trip do Skandinávie,“ procedil koutkem.

Šárka na svého přítele vykulila oči. Čekala všechno možné, ale tohle rozhodně ne. Že by se tenhle absolutně nesamostatný

mamánek, zaměstnaný v tatínkově firmě na výrobu pudin-
gů, rozhoupal k něčemu podobnému, ji nenapadlo ani ve snu.

„To sis teď vymyslel?“

„Za co mě máš?“ odvětil uraženě. „Tušil jsem, že tu práci
v nakladatelství pustíš, tak jsem naplánoval odjezd na začátek
září. Vždycky jsi tam přece chtěla jet. Pořád jsi tvrdila, že by
to byla dobrá inspirace pro ten tvůj román.“

„Jenže já v září začínám učit,“ namítla a v duchu cítila, že
mu prostě nevěří. Nevěří, že by něco takového skutečně naplá-
noval. David jednoduše tuší, že ji ztrácí, tak hraje na city a vaří
z vody. Šárka se zadívala na zlatavé koruny kaštanů v parku,
které v pozdním večeru vrhaly na zem dlouhé stíny. Za nimi
se v oknech bytovek odráželo slunce a tříštilo se na miliar-
du paprsků. Šárce před očima náhle vyvstaly modravé hory,
hluboké fjordy a dlouhé prázdné silnice vedoucí kdovíkam.
Musela uznat, že tahle představa byla daleko příjemnější než
vzpomínka na zatuchlý kabinet magistra Chrousta.

„Brouku, rozmysli si to. Já se teď musím vrátit zpátky do
Práglu,“ prohlásil David a vylil zbytek ledové kávy do záhonu
azalek pod terasou.

„Holčičko, já jsem tak ráda, že ses vrátila,“ vzlykala Helena.
Seděla na židli u kuchyňského stolu a hřbetem ruky si utírala
slzy obarvené od černé řasenky.

„Táta si to s rozvodem ještě nerozmyslel?“ zakabonila se
Šárka.

Helena zničeně zavrtěla hlavou. Zmínka o manželovi spus-
tila další vlnu hysterického breku.

„Mami, nebul,“ konejšila ji rozpačitě Šárka a přisedla si k ní. „Nevíš, co ho to najednou popadlo?“

Helena se na ni skrz slzy podívala. S rozmazanými stíny kolem očí vypadala jako hodně nešťastná panda. „Úplně mu přeskočilo,“ škytla. „Začalo to už v době, kdy si tvůj bratr založil tu otrěsnou punkovou kapelu. Táta byl párkrát na koncertě a nějak ho to chytlo. Úplně se zbláznil a začal chodit na bigbity. Představ si, že nosí takový obtažený kalhoty, je v tom celej narvanej a chodí jako tučňák. A v šedesáti si nechal narůst dlouhý vlasy, chápeš to? Vypadá jako Hejma. Ne, jako Hejma ne,“ opravila se Helena. „Jako debil!“

„Třeba je to jen chvilkový poblouznění, mami,“ přemýšlela Šárka. „A kvůli tomu, že si občas vyhodí z kopejtka, se přece ještě nemusíte rozvádět.“

„Pořád žvaní o tom, že potřebuje bejt frí a independent. Já už mu vlastně ani nerozumím,“ rozčilovala se Helena a vzala si z talířku na stole kakaový věneček.

„Určitě si to ještě rozmyslí,“ pohladila ji Šárka po ruce. „Vždyť jste spolu vydrželi takovejch let.“

Její matka se zakousla do sušenky, bolestně zavřela oči a znovu se rozvzlykala. Pak začala s plnou pusou cosi nesrozumitelného koktat. „Jenže on... slyšela jsem, že... prej bydlí u nějaký mladý... u nějaký mladý kozy!“ vypadlo z ní nakonec i se značným množstvím sušenkové drtě.

Šárka se na matku zděšeně podívala.

„Je asi stejně stará jako ty,“ pokračovala plačtivě Helena. „Sbalila ho někde na koncertě. Zlil se tam jako dogo, válel se pod pódiem a řval, ať nechají hrát Vládu Mišíka. Nějaký mladý samaritánce to zaimponovalo natolik, že ho vzala k sobě domů a dali se dohromady.“

„To je šílený,“ vydechla Šárka. „Víš co, mami? Já s ním promluvíím.“

„Zbytečný,“ mávla rezignovaně rukou Helena a oprášila si drobky z výstřihu. „Je teď úplně mimo. Když chceš chlapa na starý kolena zblbnout, poříd' mu mladou holku.“

V kuchyni se rozhostilo tísnivé ticho. Otevřenou ventilačkou vlétl dovnitř večerní chlad a orchideje na parapetu se silně rozvoněly.

„A co ty s Davidem?“ změnila Helena náhle téma a hlasitě se vysmrkala.

Šárka na okamžik zaváhala, ale pak se rozhodla, že nebude matku vlastními pochybnostmi trápit ještě víc. „Super, všechno v pohodě,“ odvětila. K jejímu překvapení se však Helena zamračila.

„Upřímně, Šárinko, tohle jsem tak docela slyšet nechtěla. Já jsem si Davida posledně prohlížela a mně ti přijde, že on trochu vypadá jako tvůj otec zamlada. Možná by sis měla zkusit najít někoho jinýho. Nerada bych, abys dopadla stejně jako já.“

„Budu o tom přemýšlet, mami.“

Helena spokojeně přikývla. „Třeba narazíš na někoho ve škole. Určitě tam bude spousta mladých a hezkých pedagogů.“

Panebože, jen to ne, pomyslela si Šárka.

Večer seděla ve svém pokoji a pokoušela se zastavit vlnu tísně, která na ni dopadala. Za oknem pomalu utichalo určené město a propadalo se do horké měkké tmy voňavé létem a dálkami. Šárka se rozhlédla. Místnost už zdaleka nevypadala tak, jak ji před deseti lety opustila. Matka většinu věcí vyházela

a udělala z dětského pokoje pracovnu a pokoj pro návštěvy. Jediné, co tu z nepochopitelných důvodů nechala, byl velký plakát Beatles, který si Šárka v šestnácti letech přilepila na stěnu. Byla to známá fotka k albu Abbey Road, na které slavní Brouci kráčejí přes přechod. Šárka se na něj dívala a zaplavily ji vzpomínky. Už zamlada měla poněkud zpátečnický vkus a líbily se jí úplně jiné věci než jejím vrstevníkům. Možná proto se tu cítila trochu nepatřičně a chtěla někam jinam, kde by se její drobné odlišnosti ztratily nebo našly pochopení u lidí podobného ražení. Když se nad tím teď Šárka zamyslela, tak si vůbec nebyla jistá, jestli takové lidi vlastně našla. A jestli celá její pražská anabáze byla vůbec k něčemu. Přišlo jí, že to byl jen jeden velký zmatený chaos. A to, o co usilovala a co si vysnila, jí nakonec stejně pláchlo před nosem. Ptala se sama sebe, jaký to celé mělo vlastně smysl.

Sjela pohledem na podlahu, kde ležely tři velké cestovní tašky, v jejichž útrobách měla všechny svoje věci. Zvedla se a otevřela starou bukovou skříň, která pod nápořem desítek nátěrů leštěnky už zcela zhnědla. Panty zavrzaly. Helena dceři vyklidila několik fochů a uvolnila ramínka na šaty. Šárka se podívala do velkého zrcadla, které viselo na vnitřní straně dveří, a zamrkala na sebe. Opálenou tvář rámovaly vlny dlouhých sytějších kaštanových vlasů. Přiblížila pihovatý nos blíž k zrcadlu a zkoumavě si prohlížela mělké linky táhnoucí se kolem úst a pod výraznými modrými očima. Je mi osmadvacet, mám první vrásky a žiju s matkou, povzdechla si. Tragičtější už to být nemůže.

Pak skříň zase zavřela. Nechtělo se jí vybalovat. Měla pocit, že jakmile vytáhne věci z tašek a naskládá je do polic, její návrat se tím definitivně oštempluje a nebude už cesty zpět.

Vylovila z batohu notebook, položila ho na psací stůl a zapojila nabíječku do zásuvky. Usadila se na svoji starou židli, rozklikla na ploše rozpracovaný román a pustila se do psaní. Najednou jako by okolní svět přestal existovat. Jako by se ponořila do nového života a všechny problémy a starosti odpluly pryč. Pryč byl i zatuchlý kabinet, podivínský magistr Chroust, vystavlovaný David i rozvádějící se rodiče. Existovala jen ona, klávesnice a příběh.

Když dopsala stránku, dala si na chvilku pauzu a rozvalila se na židli. Přece jen to tu mělo jednu nespornou výhodu – bude tu mít klid na psaní, pochvalovala si v duchu.

„Šárinko?“ vytrhla ji z libých pocitů Helenina vysoká fistule ozývající se z obývacího pokoje. „Pojď si se mnou zahrát pexeso. Co tu není táta, tak nemám s kým hrát.“

Do velké zasedací místnosti pronikaly skrz žaluzie sluneční paprsky a osvětlovaly prach, který líně poletoval vzduchem. Šárka seděla úplně vzadu u okna a poslouchala ředitele Kolínka. Školní horor pokračoval.

„Na začátek mi dovoluji, abych představil novou posilu našeho týmu, slečnu Kočičkovou. Ta nastoupila za našeho emeritního kolegu a bude naše studenty učit český jazyk, literaturu a dějepis,“ oznámil nadšeně ředitel a mrknul na Šárku.

Všechny zraky v místnosti se na ni otočily. Šárku napadlo, jestli kolega Výtvar neodešel spíš na věčnost než do důchodu, přesněji řečeno, zda nebyl náhodou zavražděn, protože se na ni celý pedagogický sbor v tu chvíli díval jako na vraha.

Kolíčko však naštěstí rychle změnil téma a začal všechny přítomné seznamovat s tím, co všechno je třeba udělat do začátku školního roku. Asi po pěti minutách se v tom Šárka definitivně ztratila. Rámcový vzdělávací program, papíry, individuální vzdělávací program, papíry, reparáty, propadlíci, papíry, osnovy, maturity a zase papíry.

„Všechny papíry k vyplnění si vyzvedněte u zástupkyně,“ zakončil svůj monolog ředitel.

Když se Šárka s hlavou jako pátrací balon vracela do svého zatuchlého půdního doupěte, potkala u výtahu dvě kolegyně ve středním věku. Byly k ní otočené zády a o něčem se potichu bavily. Šárka schválně zpomalila krok a nenápadně poslouchala.

„Tahle čúza má být náhrada za Ivana, jo? To nemyslí vážně. Taková nádhera... A ještě nikdy prý neučila. To bude střevo... Kdyby tak chtěl Ivánek ještě přesluhovat!“

Šárka raději zahrnula ke schodům, vystoupala do posledního patra a zamyšleně došla do kabinetu.

„Co je to s vámi?“ zabručel Chroust, když uviděl výraz její tváře.

„Nejsem si jistá, jestli je tohle místo opravdu pro mě,“ přiznala. „Vůbec nevím, o čem ředitel celou dobu vlastně mluvil.“

Čekala od Chrousta nějaký peprný stěr, ale ten se k jejím překvapení na ni jen zamyšleně podíval. „Kočičková, ne že mi tu začnete bulit. Trochu entuziasmu do toho umírání. Dám vám číslo na Ivana. Možná by vám s tím mohl trochu pomoci,“ řekl nakonec.

V tu chvíli Šárka vzteky zbrunátněla. „Víte co? Magistra Výtvara sice vůbec neznám, ale nechci už o něm slyšet ani slovo!“

V následujících dnech se Šárka k psaní vůbec nedostala. Do pozdního odpoledne sedávala v zahuleném kabinetu a trápila se s přípravami učebních hodin. A to v příšerné společnosti nerudného kolegy Chrousta, jehož rýpavé komentáře, sarkastické narážky, porušování zákazu kouření na pracovišti a neustálé používání cizích výrazů v kombinaci se prostými slovy ji vytáčely čím dál víc. Občas se zadívala z okna a místo vietnamské tržnice pod školou si představila skandinávské hory posypané sněhem. A proč ne? říkala si. Zajde za Kolínkem a přizná, že to prostě není práce pro ni. Odejde ve zkušební době a stihne to ještě před začátkem školního roku. Skoro jí přišlo škoda, že to David s tím výletem nejspíš nemyslí vážně.

Večer se vracela domů a to poslední, na co měla po úporném dni pomyšlení, bylo dívat se do počítače, a ještě k tomu nedejbože něco psát. A tak s Helenou mastila pozdě do noci žolíky, domino a dokonce i Dostihy a sázky. Po několika večerech dospěla k názoru, že by se nad sebou nejspíš měla zamyslet. A že ještě není tak stará na to, aby přes den chodila do práce a po večerech hrála lízaný mariáš se svou matkou. Jenže si ve svém rodném městě připadala jako cizinka, která nemá ani s kým zajít na dvě deci. Ve škole se zatím s nikým příliš neznala a představa, že by pozvala kolegu Chrousta na skleničku, byla jako rozběhnout se se zavazanýma očima skrz minové pole. A ještě s rozbuškou na zádech.

Vzala mobil a zkusila napsat třem nejlepší kamarádkám z gymplu. Dát dohromady dívčí sraz kupodivu nebylo vůbec těžké.

Město proplouvalo srpnovým odpolednem. Slunce nemilosrdně pralo do staré zámkové dlažby, ze které se majestátně zvedal kostel se špičatou věží. Vzduch voněl rozpáleným asfaltem, jahodovou zmrzlinou a sladkem z místního pivovaru. Na lavičkách kolem náměstí posedávala omladina i lůza, z pozlacené kašny stříkala voda a důchodci krmili holuby starými rohlíky. Zvony na věži právě odbily třetí.

Na smluvené místo pod gotickým obloukem nejprve dorazila Andrea, černovlasá kráska s orlím nosem, přísným pohledem a potetovanými rukama. S Šárkou se srdečně přivítaly. Usadily se na lavičku v chladném stínu kostela a okamžitě se daly do řeči. Šárce připadalo, jako by to bylo včera, kdy tu sedávaly jako patnáctileté holky, ucucávaly pivo z večerky, žvalnily o hovadinách, rozebíraly místní borce a připadaly si nesmírně důležité.

„A co vlastně děláš? Jste s Lindou pořád v účtárně?“ ptala se zvědavě Šárka.

Andrea mávla rukou. „To už je pravěk. Lindu před rokem vyhodili, prej byla moc kreativní. Tak si zaplatila masérské kurzy a valchuje fotbalistům záda.“

Šárka obdivně pískla. „A ty?“ vyzvíдалa dál.

Andrea se tajemně pousmála. „Já jsem z účtárny taky utekla. Připadala jsem si tam jako v kurníku. Jedna slepice vedle druhý. Pamatuješ, jak mě na gymplu bavilo malování? Tak jsem si založila tetovací salon.“

„Kecáš!“ vyvalila na ni Šárka oči. „Tak to je zpráva roku!“

„No, a Maruška je na mateřský,“ doplnila Andrea informaci o poslední ze čtveřice kamarádek.

Víc už toho probrat nestihly, protože zpoza lavičky náhle nečekaně vykoukla dětská hlava a za ní vylezl i zbytek asi tříletého dítěte třímající v ručičkách barevný plastový kulemet. Dítě zmáčklo spoušť a vzápětí obě dívky pokropil proud studené vody.

„Pif paf! Seš mltvá, teto!“ zavřeštěl trpaslík.

„Olíku!“ ozval se náhle ženský hlas a k lavičce se přiřítla udýchaná rozcuchaná máma. Na zádech nesla obrovskou krosnu a kolem sebe měla obmotaný šátek, ve kterém jí na břiše spalo druhé dítě. V jedné ruce třímala plastové odrážedlo, v druhé pak velkou pestrobarevnou igelitku tajemného obsahu.

„Holky, promiňte mi to zpoždění. Čekala jsem, až mi dopere pračka,“ omlouvala se Maruška.

Chvilí nato se náměstím rozlehlo klapání podpatků a ke gotickému oblouku dorazila i poslední ze čtveřice kamarádek – vysoká štíhlá blondýnka Linda.

Usadily se v bistro U Capartů, které disponovalo příjemnou stinnou terasou ve dvoře, spojenou s oploceným dětským hřištěm. Šárka si to tu pamatovala ještě z doby před odchodem do Prahy. Návštěvníci tu mohli bez okolků vypustit své ječící ratolesti a v klidu si vychutnávat kafe nebo jiné pochutiny, čehož využívali zejména tátové od rodin, kterým byli jejich potomci svěřeni na hlídání. Někdy se však po konzumaci zejména alkoholických nápojů stávalo, že se jim děti začínaly množit před očima a v extrémních případech přivedl otec domů zcela jiné dítě, než s jakým odešel.

Šárka si chtěla přečíst nápojový lístek, ale její pozornost upoutala kamarádka Maruška. Ta nejprve vyprostila z šátku dítě, které se mezitím stačilo vzbudit. Pak obrátila pestrobarevnou igelitku vzhůru nohama a vysypala na dětské pískoviště asi milion formiček, lopatiček, hrabiček a kyblíků. Nakonec sundala ze zad krosnu a vytáhla z ní obrovskou červenou lopatu, kterou podala staršímu synkovi. Olík ji nadšeně popadl a skočil doprostřed pískoviště, hlavou i lopatou napřed.

„Dáte si, dámy?“ ozval se kdesi nad nimi příjemný hlas mladého číšníka.

Šárka s Andreou a Lindou si objednaly lahev vína, ale Maruška stále zamračeně brejlila do nápojového lístku. „Máte bezlepkové dorty?“ zeptala se.

Číšník se na ni rozpačitě podíval. „Nabízíme pouze vynikající bezlepkový štrúdl,“ opáčil.

„A je v něm cukr?“ útočila dál Maruška.

„Obávám se, že ano, madam.“

„Tak já si dám kohoutkovou vodu,“ prohlásila nakonec a zaklapla číšníkovi menu před nosem.

Šárka se zasmála. „Maru, tobě by se líbilo v Praze, tam tyhle gastro trendy teď strašně frčí.“

Maruška jen cosi nesrozumitelně zabrblala a z krosny vytáhla jakýsi nepromokavý pytel plný vypraných, ještě mokrých plen. Pak začala jednu po druhé důkladně vytrásat a rozvěšovat po okolních volných židlích a kovových trubkách dětské prolézačky. Když si všimla udivených pohledů svých kamarádek, pokrčila rameny: „No co, nestačila jsem je doma pověsit...“

Mezitím opět přišel číšník a rozlil do tří vysokých sklenic moravské víno. A jelikož byly Šárčiny kamarádky zvědavé

a neviděly se s ní minimálně pět let, spustila vyprávění o své pražské anabázi a důvodech, kvůli nimž se ocitla zase tady, ve svém rodném městě, které ani nebylo tak malé, vlastně nebylo vůbec malé a ve skutečnosti bylo poměrně velké, jenže ona si v něm vždycky připadala jako v té nejzastrčenější díře světa.

Jak byly všechny čtyři zabrané do hovoru, vůbec si nevšimly, co se děje na hřišti opodál. Šárka tam při svém vyprávění zabloudila očima a vyděšeně vyprskla. Olík totiž mezitím vyhrabal lopatou uprostřed pískoviště hlubokou jámu, do které umístil svoji mladší sestřičku. Ta tam spokojeně seděla a okusovala špinavou formičku na bábovičky. Olík kolem ní poskakoval s lopatou a vršil na nic netušící holčičku písek.

„Olíku! Kolikrát jsem ti říkala, že Lucinku zahrabávat nemůžeš,“ okřikla dítě matka. „Zahrab si třeba nějakou hračku.“

Olík nahodil zklamaný výraz a vytlačil batole z díry. Pak si vybral velký oranžový bagr a umístil ho do jámy místo sestry.

Linda vstala, oklepala malou Lucinku od písku a přinesla ji ke stolu. Posadila si ji na klín a začala na ni dělat cukrbliky. „Ty jsi božan, já bych tě celou spapala!“ šišlala. Pak si povzdechla: „Taky bych chtěla takový miminko.“

„To by sis musela najít nějakýho pořádnýho chlapa, a nechodit s Fredym. Ten sám skoro nosí ještě pleny,“ utrousila Andrea.

„S Fredym jsem se minulý týden rozešla,“ oznámila dotčeně Linda a houpala Lucinku na klíně.

„Jenže ty si prostě pořád hledáš blbý typy,“ pustila se do ní Andrea. „Myslíš, že fotbalisti z dorostu nebo dvacetiletý šampóni, který sbalíš na pařbě, mají zájem zakládat rodinu?“

„Mně by stačilo, kdyby mi nějaký udělal dítě, a pak si může jít zase vesele pařit,“ pokrčila rameny Linda.

Andrea obrátila oči v sloup a raději se otočila na Šárku. „A co ty, máš fotku toho tvýho pražskýho borce?“

Šárka chvíli pátrala v mobilu a pak jim ukázala několik fotek z víkendu na Mácháči.

„Wow, to je kusan!“ vypískla Linda. „Takovej bohém. A ten boží zadek! Šáři, musíš nám ho někdy přivést ukázat.“

Šárka najednou upadla do rozpaků. Vlastně ani nevěděla, jak to s jejich vztahem bude dál. Po třech letech, co spolu chodili, je najednou rozdělovalo sto kilometrů. Svěřila se jim se svými pochybnostmi a taky s Davidovým plánem na road trip po Skandinávii.“

„Jestli bych si měla vybrat mezi učitelováním a dvouměsíční dovolenou, tak je to asi jasný,“ prohlásila Maruška.

„Šáři, to je pecka, neváhej ani chvíli a jeď,“ rozplývala se Linda. „Určitě tě tam chce požádat o ruku.“

V tu chvíli Šárce skoro vypadla sklenička z ruky. Vyděšeně se podívala na své bývalé spolužačky.

Andrea souhlasně pokyvovala hlavou. „V tom má Linda možná pravdu,“ přitakala. „Bacha na to, chlapi tohle hrozně rádi dělají. Vytáhnou tě na nějaký příšerný místo, třeba na vyhlídku dva na dva metry, která se tyčí nad kilometrovým srázem, a požádají tě tam o ruku. Tobě to přijde ukrutně romantický, jenže oni to dělají z čistě pragmatického důvodu – abys nemohla nikam couvnout.“

Šárka chtěla něco opáčit, ale v tu chvíli si za Andreiným pravým ramenem všimla něčeho zvláštního. Na pískovišti zatím Olík důkladně zakopal na dno pískoviště bagr, navršil na místo hromadu písku a uplácal ho. Pak lopatu otočil a násadou

namaloval na písčnou mohylu velký kříž. Následně ještě urval dva muškáty povadle visící z truhlíku u pískoviště a obřadně je položil na místo.

Šárka dítě konsternovaně pozorovala. Pak zaklepala Marušce na rameno a ukázala na něj.

„Je to šikovnej kluk, vid’? Hraje si na tatínka,“ usmála se dojatě Maruška a se slzami v očích hrdě pozorovala svého potomka.

Šárka upadla do rozpaků. „Maruško, to je mi moc líto, já jsem nevěděla...“

Andrea ji položila ruku na předloktí a zarazila ji. „Maruščin manžel je hrobník,“ zašeptala.

Po prosluněném víkendu přišlo opět ochlazení v podobě náročných školních příprav a administrativy, která jako by nebrala konce.

Šárka seděla za stolem a dívala se před sebe na vysoký komín papírů, který si vyzvedla u zástupkyně. Začínalo jí být zase špatně.

„Jste nějaká bledá,“ poznamenal magistr Chroust a loupl po ní pohledem. Rozvaloval se ve staré kancelářské židli, přežvykoval balenou bagetu a zapíjel ji kafem. „A to jsou zatím jen papíry, ty neodmlouvaj, nedržkujou a nekouřej trávu na dámských záchodkách. Jsem zvědavěj, co budete dělat, až nastoupí péefka.“

Šárka se na něj nechápavě podívala. „Péefka?“

„Posraný fakani,“ vysvětlil Chroust.

„Na to radši ani nemyslím...“

„Kočičková, nevzdávejte to,“ řekl češtinář, když uviděl její rezignovaný výraz. „Musíte se pro něco zapálit. V krematoriu už bude pozdě.“

„Na pedárně nás učili, jak se má učit, a ne jak vyplnit sto tisíc papírů. Tady je na každé prd potřeba razítko!“ rozčilovala se.

„Možná jste si měla najít práci lépe odpovídající vašemu intelektu. Třeba v supermarketech teď mají tristní nedostatek pracovníků. Lidi to nechtějí dělat, všichni mají vysoký školy a nikdo na to není dostatečně blbej,“ utrousil Chroust a hodil obloukem zmuchlaný obal od bagety do koše u dveří. Majonézou umazaný igelit se však ve vzduchu rozbil, změnil trajektorii a přistál Šárce na stole přímo mezi papíry.

Ten malý kousek polypropylenu spolu s nemístnou poznámkou o tom, že by měla jít dělat prodavačku, byl poslední kapkou v moři její trpělivosti. Uchopila obal od bagety mezi dva prsty, přešla k Chroustovi a hodila mu ho na už tak zasvěněnou klávesnici. Pak se otočila na podpatku, vyšla z kabinetu a práskla za sebou dveřmi takovým stylem, že to muselo být slyšet až na ulici.

Neomylně zamířila ke dveřím ředitelny. Rázně řediteli položila na stůl papír zhusta popsáný krátkými čárkami, které byly vždy po pěti přeškrtnuté.

„Účtenka z hospody?“ hádal ředitel Kolínko.

„Ne, to je výčet cizích a sprostých slov, které kolega Chroust řekl za jediný den. Cizí slova jsou nahoře, vulgarismy dole,“ upřesnila Šárka.

„Víte, magistr Chroust je citlivá duše,“ začal obsírně plešoun. „Je to velký umělec a básník, věděla jste to? Ti jsou vždycky tak trochu jiní... Na druhou stranu on je kapacita ve

svém oboru a studenti ho mají moc rádi. Co se týče vašeho přání, tak je mi líto, ale do jiného kabinetu vás přesadit nemůžu. Všechna místa mám obsazená. Pokud byste tedy nechtěla sedět ve sklepě," uchechtl se.

Šárce to však vtipné vůbec nepřišlo. „Tak vám děkuju, pane řediteli," odvětila chladně a zvedla se k odchodu. Ředitel ji doprovodil ke dveřím. Když ale vzal za kliku, na okamžik se zarazil.

„Víte, co je ale zvláštní?" zeptal se. „Že pan magistr Výtvar si nikdy na svého kolegu nestěžoval. Pokud vím, tak si rozuměli a byli dobří přátelé. Ale to už jsem vám přece říkal na začátku, že váš bývalý kolega byl nekonfliktní a dobře zapadal do kolektivu," řekl s nezaměnitelnou narážkou v hlase.

„Jistě," odvětila Šárka. Chceš tím říct, že mám držet hubu a krok, pomyslela si a práskla mu dveřmi před nosem.

Celou cestu zpátky do posledního patra budovy se držela. Držela se, aby nezačala křičet nebo plakat. Když vešla do kabinetu a zavřela za sebou dveře, u Chroustova stolu nikdo nebyl. Zaplatpánbůh, oddechla si a veškerá nucená přetvářka z ní spadla.

„Kašlu na to!" ulevila si nahlas. „Ať si sem vezmou toho podělanýho Výtvara zpátky a já půjdu zas do redakce vařit kafe!"

Jakmile to dořekla, příšerně se lekla. Všimla si totiž, že v kanceláři přece jen není tak docela sama. U jejího stolu stál otočený zády nějaký vysoký muž.

„A vy jste sakra kdo?" zeptala se ostře, protože byla pořád ještě v ráži.

Muž se na ni otočil a pobaveně se usmál. „Já jsem ten podělanej Výtvar. Těší mě," řekl a podal jí ruku.

Šárka by se v tu chvíli nejradši propadla podlahou do sklepních prostor, které jí nabízel ředitel, a už v nich zůstala navěky.

Nevěděla, jestli se má začít smát, nebo radši utéct. Nakonec podala muži ruku a stydlivě se představila.

„Vy jste si přišel pro tu krabici, že jo? Já se strašně moc omlouvám,“ koktala, rudla a nervózně si zastrkávala pramínky hnědých vlasů za uši.

Ivan Výtvar se na ni znovu pobaveně, ale přívětivě zadíval. Měl tmavé vlasy a tváře mu pokrývaly krátce střižené šedivé vousy. „Neomlouvejte se, mně už tady z toho taky skoro jeblo. Ale máte kliku, že sedíte v kabinetu s Honzou.“

Šárka se na něj nevěřičně zadívala. „Myslíte magistra Chrousta?“

„No jo, je to zlatej člověk,“ odvětil. „Dejte mu, prosím vás, tohle, ať to rozhází po škole,“ podal jí štůsek žlutých plakátků. „Já bych mu to tady nechal, ale...“ řekl a bezradně se podíval po Chroustově stole, na kterém nebyl ani milimetr volného místa. „No prostě mám pocit, že kdybych to sem někam položil, propadlo by se to do jinýho vesmíru a už by to nikdo nikdy nenašel,“ zasmál se. Pak se na Šárku rozpačitě podíval a přešlápl.

Šárka mu najednou hrozně moc chtěla pomoct z rozpaků, jenže už se bála cokoliv říct, aby se ještě víc neztrapnila a nezneložnila.

„Nechcete nějaké pracovní materiály? Vím, kolik je s tím práce, než si člověk udělá podklady pro učení,“ řekl nakonec.

Šárka zamrkala. „Ne, děkuju,“ zavrtěla hlavou a nadechla se k té největší lži, která z ní mohla vypadnout: „Zvládám to v pohodě.“

Naposled se na ni usmál, vzal papírovou krabici a odešel. Když se za ním zavřely dveře, Šárka na ně ještě dlouhou chvíli koukala neschopná jakékoliv racionální úvahy. Teprve když

otevřeným oknem uslyšela zvuk startujícího motoru dole na ulici, rozhlédla se po kabinetu, aby se přesvědčila, že je v místnosti už opravdu konečně sama.

„Zlato, přijedeš za mnou brzo?“ pípala Šárka do mobilu a připadala si jako štěně v popelnici. Seděla za psacím stolem, nohy opřené o desku. V místnosti panovala tma, jen obrazovka laptopu jí modrým světlem ozařovala tvář.

Na druhé straně přijímače, kdesi o sto kilometrů dál, se ozval Davidův vlažný příslib.

„Stejská se mi,“ zakňourala smutně.

Když hovor skončil, zamyšleně se zadívala z okna na kmitající světla nočního města. Z rozhovoru měla zvláštní pocit. Na jednu stranu se zdálo všechno jako dřív, ale přece bylo něco jinak. Neuměla to přesně pojmenovat. David jí vyprávěl o světě a o životě, který ještě před nedávnem žila, jenže tady bylo všechno docela jiné. Těch pár desítek kilometrů se na jednou zdálo jako nepřekonatelná propast. A David jako by volal z jiného světa.

Přemýšlela, proč jí vlastně tolik chybí. Když ho neviděla, stýskalo se jí, jenže když byla s ním, vytáčel ji do ruda. Vzpomněla si třeba na to, jak ji nutil, aby po sobě několikrát oplachovala mýdlo, když si jím umyla ruce. Všechna ta špína na něm přece zůstává, vysvětloval jí. Aby měla klid, začala kupovat tekutá mýdla. Stejně to bylo málo. Nakonec ji donutil k tomu, aby do garsonky pořídila bezkontaktní dávkovač mýdla. Dezinfekčního. Magor, ulevila si.

A stejně jí bylo smutno.